

LA TRIBUNA

Europa a l'horitzó

Fer política o jugar a fer política

JAUME

BARTUMEU
CASSANY

Excap de Govern

En moments de tensió política com l'actual, en què Andorra haurà de decidir el seu futur acceptant o rebutjant un acord d'associació amb la Unió Europea, fàcilment es posa de manifest la diferència entre fer política i jugar a fer política. Jugar a fer política acostuma a ser el recurs de la impotència.

Val a dir que en la qüestió de l'embranchement d'Andorra amb Europa cal, és ben evident, una definició de principi: volem acostar-nos a la Unió Europea o bé volem viure –intentar-ho si més no– d'esquena a Europa. Hem d'exigir als diferents actors polítics aquesta definició prèvia si ens volen parlar de l'acord d'associació amb la Unió Europea.

Penso que, ens agradi o no, cada dia estem més lligats econòmicament i socialment a l'evolució de la Unió Europea. Ens equivocariem si volguéssim quedar-nos al marge d'aquella evolució.

No ens podem escapar de consolidar positivament la vinculació d'Andorra amb el nostre entorn europeu. I aquesta responsabilitat política pertany a tothom: institucions, partits polítics, organitzacions econòmiques i socials, i conjunt de la ciutadania.

Socialdemòcrata i progressista, sempre he estat convençut que Andorra necessita un bon acord d'associació amb la Unió Europea i vull que es trobi un embranchement positiu amb les institucions europees.

Tanmateix, respecto els que defensen una posició contrària a l'associació amb Europa.

El que, contràriament, es fa més costa amunt d'acceptar són les ambigüitats calculades dels que no gosen a dir que no volen l'acostament tot i que, al capdavant, el que busquen és aturar-lo.

Entre el càlcul racional de les passes a fer, de la distinció argu-

mentada entre el que és possible i el que és desitjable, i la lleugeresa dels cops d'efecte per fer-se notar hi ha certa distància. Com també hi ha una gran distància entre el sentit d'Estat i situar l'acció política en la constant preocupació per millorar les relacions de forces pensant sempre en les pròximes eleccions i fer soroll per donar peixet a la feligresia.

Jugar a vaig i vinc, ara sí, però ara no, acostuma a acabar malament. I més si es fa amb la voluntat de complicar la jugada a aquells que hem sabut establir ponts d'entesa, superar els antagonismes personals, ignorar la pressió dels extrems i fugir d'exclusions viscerales.

La desconfiança que manifesten moltes persones davant la manca d'informació concreta de l'abast de l'associació amb Europa és legítima.

Una cosa és discrepar de com s'ha portat la negociació de l'acord i la manca de transparència en els continguts i una altra cosa és fer-se l'exigent més enllà del raonable i embolicar la troca atrapat en la més ridícula de les opcions tàctiques: com pitjor millor. Per aconseguir què?

La política a l'era digital genera fàcilment egos desbordats, persones que s'acaben creient el personatge.

I el resultat l'hem vist més d'una vegada: s'acaba perdent el món de vista.

Sovint, i afortunadament per al país, la cosa no va més enllà del

ridícul, però tots sabem què pot provocar la pèrdua de la noció de límits.

Què es guanyaria al capdavant convertint el necessari debat sobre l'acord d'associació amb la Unió Europea en una campanya contra el Govern de DA? Notorietat?

Tot això s'ha donat i s'està donant, però, precisament per això, el que no es pot fer és negar que en el tema de la necessària expli-

LA DESCONFIANÇA QUE MANIFESTEN MOLTES PERSONES ÉS LEGÍTIMA

cació a la ciutadania no s'ha fet bé. I no s'està fent bé.

S'han encarat malament les reunions amb els sectors econòmics: no s'ha informat sense embuts, sinó més aviat amb comptagotes. I s'ha deixat la preocupant sensació que es vol fer entrar el clau per la cabota.

Ara que s'acosta l'aniversari de la Constitució tenim el perill de passar d'una democràcia basada en consensos, difícil i imperfecta, a una democràcia majoritària fonamentada en l'exageració artificial del que ens separa.

Separació artificial que podria donar-se en un referèndum en el qual el vot negatiu a l'associació amb Europa no fos el resultat d'una reflexió raonada sobre l'interès general del país ni, tampoc,

una opció fonamentada en una altra visió reformista i positiva, sinó que fos la suma d'un aplegament de forces contra el Govern de DA i contra polítiques sectorials de la majoria governant. Aquesta opció negativa del *no* a Europa que intenta dissimular un *no* al Govern de DA té ben poc a veure amb la concreció d'un acord estratègic pel futur d'Andorra.

El que caldria, el que convé al país, és començar a posar damunt la taula els termes, el contingut i l'abast de l'acord d'associació amb la Unió Europea. N'hem de parlar, la ciutadania l'ha de poder conèixer, estudiar i avaluar. N'hem d'examinar els avantatges, que són nombrosos, i els inconvenients, que també n'hi ha.

I ho hem de fer promovent un debat, una discussió democràtica tot rebutjant la inadmissible petulància dels que es pensen que es troben en una posició de superioritat institucional i intel·lectual que els permetria fer *pedagogia*. Pretendre fer *pedagogia* en aquesta qüestió és una altra falta de respecte a la ciutadania. S'ha de parlar clar, s'han de donar a conèixer els termes i els terminis de l'acord per esvair pors i malfiances.

I, al capdavant, comptat i debatut, hem d'anar al referèndum amb un coneixement prou informat del que Andorra s'hi juga per al futur immediat i també per al de les generacions vinents.

